

De com el processisme adopta el discurs lingüístic de Ciudadanos

written by Fèlix Rabassa i Martí | 14 de gener de 2020

Una de les grans mentides del processisme és que la llengua catalana gaudeix d'una salut prou acceptable, tot i el hàndicap que suposa que Catalunya no sigui un estat independent. Partint d'aquesta premissa fal·laç, totes les actuacions posteriors a la seva acceptació que el catalanisme processista porti a terme a través del Govern de la Generalitat en referència a la qüestió lingüística a Catalunya no tindran mai com a conseqüència avanços en la direcció d'una veritable normalització de la llengua catalana a la nostra terra.

Més de vint anys de polítiques lingüístiques endegades pels governs Pujol van servir per guanyar petites batalles, com ara estendre el coneixement del català entre els joves a través de l'escola i aconseguir tenir uns mitjans audiovisuals públics de qualitat i en català. Tanmateix, la batalla del carrer no només no l'hem guanyada per a la llengua catalana, sinó que l'estem perdent i de pallissa. L'arribada de centenars de milers d'immigrants d'arreu del món ha tingut com a conseqüència la consolidació del castellà com a llengua franca a Catalunya, davant la inacció del govern català, que no ha fet literalment res per fer del català la llengua hegemònica a Catalunya.

Tots els governs de la Generalitat del segle XXI, tots, tripartits d'esquerra, masistes i processistes (JxC + ERC) han evitat de fer polítiques decidides a favor del català i han preferit mirar cap a una altra banda mentre la nostra llengua agonitza. No només això sinó que han començat a adoptar el discurs que sobre la qüestió lingüística té Ciudadanos. Durant

les primeres passes del “procés” Oriol Junqueras es va afanyar a dir públicament que el castellà seria llengua cooficial de la República Catalana i, tot seguit, JxC va córrer a afegir-se a aquest discurs. Mentrestant, la CUP, potser aclaparada per un debat que li devia semblar molt incòmode, el de l’oficialitat única del català a la Catalunya independent, va preferir no dir res. I ja se sap que qui calla atorga.

Com en la qüestió de les forces armades en una Catalunya independent, el processisme no encara la qüestió amb decisió i valentia, ans amaga el cap sota l’ala, això quan no adopta directament el discurs de l’espanyolisme que, sota la disfressa de la falsa igualtat lingüística del bilingüisme, vol fer desaparèixer del mapa la llengua catalana.

No ens enganyem, una Catalunya independent amb el castellà com a llengua cooficial significarà la sentència de mort definitiva per a la nostra llengua. No oblidem l’exemple de la Irlanda de fa cent anys. Aleshores només un 25% de la població d’Irlanda tenia com a llengua materna l’irlandès. En aquest context, els independentistes van cometre el greu error de fer de l’anglès llengua cooficial de l’Estat lliure d’Irlanda i, posteriorment, de la República d’Irlanda. Aquest fet significà el cop de gràcia per a la llengua irlandesa (o gaèlica), que avui només és parlada per un minso 1% de la població.

En el present, només un 35% dels habitants de Catalunya tenen el català com a llengua materna i aquest percentatge, a cada nova enquesta, va disminuint, sobretot per l’arribada de nous immigrants que no fan seva la llengua catalana però que, en canvi, adopten el castellà. Ens acostem perillosament al 25% de parlants d’irlandès de la Irlanda de fa cent anys.

El processisme, potser per no ofendre els botxins de la llengua catalana, n’adopta el discurs i legitima un règim lingüístic, el bilingüisme, que aixafa el català (tot parafrasejant un lema que feia servir Maulets fa més de deu anys i que cap altra organització de l’esquerra

Independentista, sospitosament, no ha tornat a fer servir). I aquesta legitimació es produeix no només per omissió, per no voler portar a terme polítiques que serveixin per enfortir la nostra llengua, sinó perquè una colla de dirigents polítics dels partits processistes afirmen públicament que el castellà ha de ser cooficial a la Catalunya independent i alguns altres, com Gabriel Rufián, s'expressen públicament gairebé sempre en castellà.

L'independentisme històric, tanmateix, sempre va voler una Catalunya (i uns Països Catalans) independent on la llengua catalana fos l'únic idioma oficial. La Constitució Provisional de la República Catalana, aprovada per l'Assemblea Constituent del Separatisme Català, reunida a l'Havana durant els dies 30 de setembre i 1r i 2 d'octubre de 1928, i impulsada per Francesc Macià, que gairebé tres anys després fundà Esquerra Republicana de Catalunya, en l'article 2 deia el següent:

“L'única llengua oficial, a Catalunya, és la catalana”.

Més clar que això, l'aigua.

No puc acabar-me de creure que aquells que defensen una Catalunya independent amb el castellà com a llengua cooficial siguin realment independentistes. Cap de les independències serioses esdevingudes a Europa els darrers trenta anys (llevat de la dictadura pro-russa que és Bielorússia) han consagrat la llengua de l'ocupant com a llengua oficial. Els processistes volen una Catalunya independent com Irlanda, que per culpa del bilingüisme ha perdut gairebé del tot la llengua pròpia? O la volen com Letònia que, gràcies a la instauració de la llengua letona com a única llengua oficial i després de gairebé trenta anys d'independència, ha aconseguit que la llengua pròpia hagi recuperat moltes posicions respecte del rus, la llengua imposada pel poder soviètic?

És per tot plegat que cal una alternativa política que reivindiqui l'única oficialitat de la llengua catalana a

Catalunya (llevat de l'Aran, on la llengua oficial ha de ser l'occità) i que, per dignitat i per pura supervivència de la llengua, converteixi aquesta reivindicació en una demanda central de l'independentisme.